

Den kdy se mi změnil život

A zase ta neděle. Sedím nad obědem a znuděně hledím do talíře a dočkám se pravidelného kárání: „Za války jsme byli rádi za kousek chleba a ty?!“ řekla babička.

„A jak to bylo za války, babi? Povídej.“ snažím se odvést pozornost.

Babička neprohlédla mou lest a dala se do vypravování: „Víš, Mariánko, znala jsem paní, která měla syna.“ Já jsem se zaujatě zaposlouchala. A babička povídala dál: „Syn se jmenoval Jindřich. Ta paní nemohla mít děti, a tak si ho adoptovala z Německa. Vlastně to nebyl Jindřich, ale Heinrich. Bydleli ve Vimperku, který byl za 2. světové války součástí Německa. Samozřejmě, když se Němci dozvěděli, jaký je chlapcův původ, chtěli ho matce odebrat. Té paní však šlo jen o jedno: o svého milovaného syna a kudy chodila, tudy plakala: „Chtějí mi sebrat mého Jindříška!“

Němci jí dali na výběr: přidat se k nim a syna německy vychovávat, anebo přijít o syna. Musela to pro ni být těžká volba. Nakonec se k Němcům přidala. Ano, mateřská láska je asi nejsilnější lidský cit, více než sounáležitost s národem, s přáteli, s domovem...“

„Babi, a co Jindříšek a jeho maminka, kde jsou?“ vyzvídám po babičce konec příběhu.

„Němci byli poraženi a Češi si začali vyřizovat účty s Němci i s Čechy, kteří se přidali k Němcům. I tuto paní odsuzovali. Paní našla největší zastání u jednoho pána, který se vrátil z koncentráku a u pár lidí ve vesnici. Přestože maminka Jindříška byla srdcem i jazykem Češka, nenávist a šikana druhých Čechů ji nakonec vyhnala do Německa a z Jindříška se stal Heinrich. Už navždy.“

Vidíš, co v lidech je často nenávisti a zloby, ať je to Němec nebo Čech! Avšak lidé jsou schopni i velkých činů a obětí, když milují!“

Marianna Stránská

6. třída ZŠ a MŠ Čkyně